

Αριθμός απόφασης: ...197.../2013

Αριθμός κατάθεσης αίτησης: 160/5.9.2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ευμορφίλη Παπαδοπούλου,
Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Νοεμβρίου
2013, για να δικάσει την υπ' αριθμ. καταθέσεως 160/5.9.2013 αίτηση
με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για
χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και προσωρινή επιδίκαση
απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την
επωνυμία «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ
ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ»
και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που
εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λ. Μεσογείων αριθμ. 231 και
εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε στο δικαστήριο δια του
πληρεξούσιου δικηγόρου της Βασίλειου Γοργόλη (Δ.Σ. Ιωαννίνων), ο
οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. Στέφανου Αυγέρη του Ευαγγέλου,
κατοίκου Πάργας Πρέβεζας, που δεν παραστάθηκε στο δικαστήριο.

2. Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία

», που εδρεύει στην

(οδός

) και εκπροσωπείται

νόμιμα, που δεν παραστάθηκε στο δικαστήριο 3. Της εδρεύουσας
στην

ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

«

», που εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν

παραστάθηκε στο δικαστήριο 3. , κατοίκου

, που παραστάθηκε στο δικαστήριο μετά του

πληρεξούσιου δικηγόρου του (Δ.Σ.), ο
οποίος κατέθεσε σημείωμα.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της αιτήσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι
των διαδίκων που παραστάθηκαν ανέπτυξαν προφορικά τους
ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.
2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και
πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών,
προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των
δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου),
που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και
κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε
αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία
της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές
φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και
γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων
των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που
αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις
των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος
Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που
ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων
ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται
προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και
εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή
συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού,
σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου
και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για
ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως
ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση
στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους

Handwritten signature at the bottom right of the page.

ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών

συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϋσχόν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. ΕφΘεσ 929/2010 Δημοσίευση Νόμος, Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΜΠρΘεσ 22795/2007, ΜΠρΘεσ 22794/2007, ΜΠρΘεσ 18762/2007 Δημοσίευση Νόμος). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την «πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής

διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από τον νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να

χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από τον νόμο αυτόν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται:

α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής

αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10§§1,8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 §1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντα συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα

την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ., ΕΑ 6252/2004 ΔΕΕ.2005, 425). Εξάλλου σύμφωνα με τις παραγράφους 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν 2121/1993, οι οποίες προστέθηκαν με την παρ.1 άρθρου 46 Ν.3905/2010, ΦΕΚ Α 219/23.12.2010. «6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του

ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. 7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωση τους.». Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική

μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 Δημοσίευση Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα εκθέτει με την υπό κρίση αίτηση ότι είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικού δικαιώματος που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/1993 όπως ισχύει. Ότι μόνοι εταίροι της είναι οι παρακάτω νόμιμα συσταθέντες κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν 2121/1993 οργανισμοί και ειδικότερα α) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

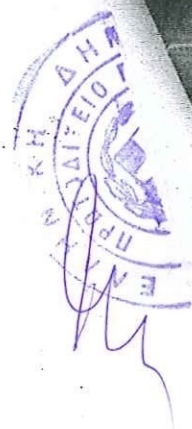
Handwritten signature in blue ink.

ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO» ο οποίος έχει μέλη παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», ο οποίος έχει μέλη τραγουδιστές – ερμηνευτές και γ) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ» που έχει μέλη μουσικούς, με τις προβλεπόμενες για καθένα τους από τον νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις και μόνο αυτοί πριν την ίδρυση της αιτούσας είχαν δικαίωμα είσπραξης και διανομής της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου ως άνω νόμου, ενώ πλέον μετά την τροποποίηση του ως άνω άρθρου με το άρθρο 46 του Ν 3905/2010 και τη σύσταση της αιτούσας το σχετικό δικαίωμα, εκτός των ήδη εκκρεμών κατά τη σύστασή της δικών, ασκείται από αυτήν βάσει του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β' του Ν 2121/1993 αλλά και λόγω πληρεξουσιότητας που της χορήγησαν οι ως άνω εταίροι της. Ότι, περαιτέρω, οι ανωτέρω εταίροι της συνέταξαν από κοινού το, αναφερόμενο στην αίτηση, αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις κατονομαζόμενες στην αίτηση, εφημερίδες, ενώ επίσης και η αιτούσα το δημοσίευσε και το γνωστοποίησε στο κοινό εκ νέου και τόσο οι ανωτέρω επιμέρους οργανισμοί όσο και η αιτούσα κάλεσαν όλους τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, συμπεριλαμβανομένων και των καθ' ων, οι οποίοι διατηρούν τις κάτωθι επιχειρήσεις στην Πρέβεζα και ειδικότερα ο πρώτος καθ' ου επιχείρηση εστιατορίου ξενοδοχείου, με το διακριτικό τίτλο «

» στην εμβαδού 100 τμ περίπου για τον στεγασμένο χώρο, η δεύτερη καθ' ης επιχείρηση εστιατορίου με τον διακριτικό τίτλο « » επί της οδού αριθμός

στην , εμβαδού 150 τμ περίπου για τον στεγασμένο χώρο, η τρίτη καθ' ης επιχείρηση καφετερίας με τον

διακριτικό τίτλο « » στην εμβαδού 200 τμ
περίπου για τον στεγασμένο χώρο και ο τέταρτος καθ' ου επιχείρηση
εστιατορίου – ταβέρνας στη με το
διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 250 τμ περίπου για τον
στεγασμένο χώρο, οι οποίοι (καθ' ων) χρησιμοποιούν δημόσια
τέτοιους υλικούς φορείς στο, αναφερόμενο στην αίτηση, καθένας
κατάστημά του, να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή
εύλογης και ενιαίας, κατά το προαναφερθέν άρθρο 49 του Ν.
2121/1993, αμοιβής, πλην όμως αυτοί αρνήθηκαν, όπως επίσης
αρνήθηκαν και την οιαδήποτε διαπραγμάτευση, παρόλο που
καθένας τους χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό
ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των εταίρων της
αιτούσας. Με βάση το ιστορικό αυτό και επικαλούμενη περαιτέρω
επείγουσα περίπτωση ζητεί, στα πλαίσια προσωρινής ρύθμισης της
κατάστασης, να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής
για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθ' ων για τα
έτη 2007 έως και 2013 ο πρώτος, για τα έτη 2012 και 2013 η δεύτερη
και η τρίτη και για τα έτη 2009 έως και 2013 ο τέταρτος, μεταδίδοντας
μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο προαναφερόμενο
καθένας τους κατάστημα, σε καθημερινή βάση, για τον πρώτο καθ'
ου στο συνολικό ποσό των 1.291,50 ευρώ συμπεριλαμβανομένου
ΦΠΑ 23%, για τη δεύτερη καθ' ης στο συνολικό ποσό των 492 ευρώ
συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 23%, για την τρίτη καθ' ης στο
συνολικό ποσό των 492 ευρώ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 23% και
για τον τέταρτο καθ' ου στο συνολικό ποσό των 1.537,50 ευρώ
συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ 23%, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα
στην αίτηση, να υποχρεωθούν οι καθ' ων να της καταβάλουν
προσωρινά το ήμισυ των ανωτέρω ποσών, καθώς και να
προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους μουσικού ρεπερτορίου
που χρησιμοποίησαν κατά τις επίδικες περιόδους, προκειμένου να
προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούμενους και να
συνεχίζουν, ανά μήνα, την προσκόμιση τέτοιων καταλόγων. Τέλος,

[Handwritten signature]

ζητεί να καταδικαστούν οι καθ' ων στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων που προσδιορίζονται στην αίτηση.

Με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της, η οποία λόγω μη τηρήσεως πρακτικών, καταχωρήθηκε στο δικόγραφο της αιτήσεως, η αιτούσα, πριν από την έναρξη της συζητήσεως, παραδεκτά παραιτήθηκε από το δικόγραφο της υπό κρίση αίτησης ως προς τον πρώτο καθ' ου, τη δεύτερη καθ' ης και την τρίτη καθ' ης, ως προς τους οποίους η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε (άρθρα 294, 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ, που εφαρμόζονται κατ' αναλογία και στην προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων - βλ. σχετ. ΜΠρΘεσ 19989/2003 Δημοσίευση Νόμος).

Κατά τα λοιπά, ήτοι μεταξύ της αιτούσας και του τέταρτου των καθ' ων, η αίτηση παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ) και είναι σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη της παρούσας αρκούντως ορισμένη, αφού πέραν άλλων στο δικόγραφό της περιέχονται όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση της αιτούσας στοιχεία και αναφέρεται ότι αυτή βάσει του νόμου αλλά και ως πληρεξούσια των παραπάνω οργανισμών εκπροσωπεί το σύνολο των ενδιαφερόμενων κατηγοριών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) καθώς και του έργου αυτών και γίνεται δειγματοληπτική αναφορά τούτων, ενώ περαιτέρω δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων αλλά ούτε και η διευκρίνιση της επιμέρους σχέσης που συνδέει την αιτούσα με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνεται η καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού νομιμοποιείται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. β' του Ν. 2121/1993 και μπορεί να ενεργεί δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό της και μόνο όνομα, χωρίς να απαιτείται να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που συνδέει αυτή ή τους εταίρους της με καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς) απορριπτομένου του, περί αοριστίας,

ισχυρισμού του τέταρτου των καθ' ων. Εξάλλου η αίτηση είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 49, 54 - 58 του Ν. 2121/1993, 69, 176, 682 επ., 728 παρ. 1 εδ. ζ' και 729 παρ. 2 ΚΠολΔ. Το αίτημα όμως για παράδοση εκ μέρους του τέταρτου καθ' ου των αιτούμενων καταλόγων για το χρόνο από τη συζήτηση της αιτήσεως που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας έως το τέλος του έτους 2013, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, γιατί η εκ μέρους των χρηστών, κατά την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, υποχρέωση παράδοσης του καταλόγου αυτού, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών και προϋποθέτει, συνεπώς, τη δημόσια εκτέλεση έργων και όχι την ενδεχόμενη μελλοντική και αβέβαιη εκτέλεση. Επίσης απορριπτέο ως μη νόμιμο κρίνεται και το αίτημα επιδίκασης ως δικαστικών εξόδων της αιτούσας της αμοιβής του εισπράκτορά της, καθόσον η αμοιβή αυτή αφορά λειτουργικά έξοδα της αιτούσας που δεν είναι αποδοτέα (άρθρ. 189 ΚΠολΔ). Επομένως, κατά τα λοιπά, η αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

Ο τέταρτος καθ' ου ισχυρίζεται ότι δεν υποχρεούται σε καταβολή εύλογης αμοιβής, διότι το ξένο ρεπερτόριο που ακούγεται στην επιχείρησή του αποτελείται από τραγούδια προερχόμενα από τις Η.Π.Α., γεγονός που έχει ως συνέπεια τα σχετιζόμενα με το ρεπερτόριο αυτό συγγενικά δικαιώματα να μη μπορούν να τύχουν οποιασδήποτε προστασίας στην Ελλάδα, διότι δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση η αρχή της αμοιβαιότητας, κατά την οποία συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα με μουσικά έργα που προέρχονται από την αλλοδαπή, προστατεύονται στην Ελλάδα και τυγχάνουν της μεταχείρισης και προστασίας που επιφυλάσσει το ελληνικό δίκαιο και για τα ημεδαπά μουσικά έργα και τα απορρέοντα από αυτά συγγενικά δικαιώματα, μόνο εφόσον το δίκαιο της χώρας, από την οποία προέρχονται τα αλλοδαπά μουσικά έργα παρέχει ανάλογη προς το ελληνικό δίκαιο προστασία και προς τα ελληνικής

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΕΙΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
197/2013

197/2013

προέλευσης μουσικά έργα, αφού το δίκαιο των Η.Π.Α. δεν παρέχει καμία προστασία σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεδεμένα είτε με αμερικανικά είτε με αλλοδαπά, ως προς τη χώρα αυτή μουσικά έργα. Ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη της παρούσας.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων Ιωάννη Κοσμίδη και Κωνσταντίνου Φαρμάκη, που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο με την επιμέλεια της αιτούσας και του τέταρτου καθ' ου αντίστοιχα, των εγγράφων που προσκομίζουν η αιτούσα και ο τέταρτος καθ' ου, από όσα ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους αλλά και από όλη γενικά τη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικού δικαιώματος που λειτουργεί υπό τη μορφή αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/1993 όπως ισχύει. Μόνοι εταίροι της είναι οι παρακάτω νόμιμα συσταθέντες κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν 2121/1993 οργανισμοί και ειδικότερα α) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO» ο οποίος έχει μέλη παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», ο οποίος έχει μέλη τραγουδιστές – ερμηνευτές και γ) ο «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ» που έχει μέλη μουσικούς, με τις προβλεπόμενες για καθένα τους από τον νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου ως άνω νόμου για το σύνολο του ρεπερτορίου των μελών τους. Ήδη δε, μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 παρ. 6 του Ν 2121/1993 με το άρθρο 46 του Ν 3905/2010 και τη σύσταση

της αιτούσας το σχετικό ως άνω δικαίωμα, εκτός των ήδη εκκρεμών κατά τη σύστασή της δικών, ασκείται από την αιτούσα βάσει του άρθρου 55 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 αλλά και λόγω πληρεξουσιότητας που της χορηγήθηκε προς τούτο από τους ως άνω εταίρους της με επιμέρους συμβάσεις που συνήψε με αυτούς στις 30.12.2011, 8.12.2011 και 8.12.2011 αντίστοιχα. Μάλιστα στο άρθρο 3 του από 28.9.2011 καταστατικού της προβλέπεται ότι σκοπός της αιτούσας είναι «1. Η διαπραγμάτευση με τους χρήστες του ύψους της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρ. 49 παρ. 1 ν. 2121/1993. 2. Η κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες ή αντιπροσωπευτικές ενώσεις αυτών, σχετικά με το ύψος της εν λόγω αμοιβής. 3. Η προβολή των εν λόγω αξιώσεων εύλογης και ενιαίας αμοιβής δικαστικώς ή και εξωδίκως. 4. Η είσπραξη της εν λόγω αμοιβής και η διανομή της στα μέλη του. 5. Προς υλοποίηση των εν λόγω σκοπών του, ο ενιαίος Οργανισμός δύναται, ενδεικτικώς, να καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των εισφορών των Οργανισμών μελών του, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπράττει την αμοιβή και να την κατανέμει μεταξύ των μελών του, να προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των μελών του ή των δικαιωμάτων τους και ιδίως να υποβάλλει αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρει αγωγές, να ασκεί ένδικα μέσα, να υποβάλλει εγκλήσεις και μηνύσεις, να παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων και να λαμβάνει από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών.....». Ακόμη πιθανολογήθηκε ότι η ίδρυση και λειτουργία της αιτούσας εγκρίθηκε με την υπ' αριθμ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΓΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β'3245/30.12.2011), ο οποίος και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά της με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται

και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενώ η αντιπροσωπευτικότητά της έχει κριθεί και από τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Συνέπεια των ανωτέρω είναι ότι τεκμαίρεται πως η αιτούσα νομιμοποιείται να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των δικαιούχων μελών των εταιρών της, το δε τεκμήριο αυτό δεν ανατράπηκε, κατά πιθανολόγηση, από τον τέταρτο καθ' ου. Εξάλλου οι προαναφερόμενες εταιρείες της αιτούσας, υπό την ως άνω ιδιότητα κάθε μια τους και για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών υλικών φορέων ήχου ενώ επίσης ως μόνες έως τη σύστασή της, αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνταν να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26.10.1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας όπως το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η αιτούσα νομιμοποιείται ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και

πληρεξούσια των εταίρων της οργανισμών σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Εξάλλου πιθανολογήθηκε ότι οι πιο πάνω εταίροι της αιτούσας στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι πολύ υψηλότερες, συμφώνησαν και κατάρτισαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω Νόμου) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας τρεις εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (15.9.2000), «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (14.9.2000) και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (14.9.2000). Ακολούθως, συνέταξαν και γνωστοποίησαν στο κοινό νέο αμοιβολόγιο που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2.5.2003), «ΑΥΓΗ» (6.6.2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2.5.2003). Με τις άνω δημοσιεύσεις κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών των μελών τους. Το αυτό δε ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε εκ νέου και η αιτούσα σε τρεις εφημερίδες πανελλαδικής κυκλοφορίας, «ΑΥΓΗ» (20.4.2012), «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (19.4.2012) και «ΚΕΔΡΟΣ» (20.4.2012). Μεταξύ των χρηστών αυτών των υλικών φορέων ήχου είναι και η επιχείρηση ταβέρνας - εστιατορίου που διατηρεί ο τέταρτος καθ' ου στη με το διακριτικό τίτλο « », η οποία στεγάζεται σε κατάστημα εμβαδού στεγασμένου χώρου 250 τμ, που λειτουργεί κατά τη διάρκεια της θερινής περιόδου και όχι καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η αιτούσα. Ο ισχυρισμός του ανωτέρω καθ' ου ότι η μουσική που ακούγεται στο κατάστημά του είναι καλλιτεχνικών που δεν εκπροσωπούνται από την αιτούσα και ότι προέρχεται αποκλειστικά από τα προγράμματα των ραδιοφωνικών σταθμών

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

19

δεν κρίνεται βάσιμος διότι δεν επιβεβαιώθηκε ούτε από την κατάθεση του εξετασθέντος μάρτυρά του. Ακόμη πιθανολογήθηκε ότι ο προαναφερόμενος καθ' ου χρησιμοποίησε στο ανωτέρω κατάστημα το, ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση, μουσικό ρεπερτόριο, παρότι όμως οχλήθηκε από την αιτούσα για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των, αντιπροσωπευόμενων απ' αυτήν δικαιούχων, αδιαφόρησε και μέχρι σήμερα δεν έχει καταβάλει κάποιο ποσό. Βάσει δε, του ανωτέρω αμοιβολογίου όσον αφορά τις επιχειρήσεις για τη λειτουργία των οποίων η μουσική είναι χρήσιμη όπως εστιατόρια, ταβέρνες κλπ. και οι οποίες λειτουργούν από 1- 5 μήνες ετησίως, όπως η επιχείρηση του τέταρτου καθ' ου, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή προσδιορίσθηκε για στεγασμένο χώρο εμβαδού έως 250 τμ όπως του τέταρτου καθ' ου για τα έτη 2009 έως και 2013 στο ποσό των 125 ευρώ ετησίως (250 ευρώ X 50%) πλέον ΦΠΑ 23% ήτοι συνολικά στο ποσό των 153,75 ευρώ ετησίως. Λαμβανομένων δε, υπόψη του είδους, της διάρκειας λειτουργίας της επιχείρησεως του τέταρτου καθ' ου κατά τα έτη 2009 έως και 2013, της τοποθεσίας της, του είδους των υπηρεσιών που παρέχει, του αριθμού των πελατών που έχει τη δυνατότητα να εξυπηρετήσει ανάλογα με την έκταση του καταστήματός της, της δαπάνης στην οποία θα έπρεπε να υποβληθεί για τη χρησιμοποίηση ζωντανής ορχήστρας μουσικών και τραγουδιστών, αντί της χρήσης υλικών φορέων ήχου με την οποία προσελκύει τους πελάτες του καταστήματός του αλλά και τη γενικευμένη οικονομική κρίση των τελευταίων ετών, η οποία έχει πλήξει και καταστήματα όπως αυτό του τέταρτου καθ' ου, το ανωτέρω ποσό πιθανολογείται ως εύλογη ετήσια αμοιβή, κατά το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 για τη χρήση του προαναφερομένου μουσικού ρεπερτορίου απ' αυτόν. Με βάση τα ανωτέρω το ύψος της εύλογης ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο τέταρτος καθ' ου στην αιτούσα για την προαναφερόμενη χρήση υλικών φορέων ήχου, πρέπει να καθοριστεί α) για καθένα από τα έτη 2009, 2010, 2011 και

2012 στο ποσό 125 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23% ήτοι στο ποσό των 153,75 ευρώ ετησίως και συνολικά για τα ανωτέρω έτη στο ποσό των 615 ευρώ (153,75 ευρώ X 4έτη = 615 ευρώ) β) για το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 19.11.2013 στο ποσό των 115 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23% ήτοι στο ποσό των 141,45 ευρώ. Επίσης πρέπει να υποχρεωθεί ο τέταρτος καθ' ου να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε στο ως άνω κατάστημά του κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2009 έως και 19.11.2013 (χρόνος συζήτησης της αίτησης). Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση, για την προσωρινή επιδίκαση στην αιτούσα του μισού του ως άνω συνολικά προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων μελών της αιτούσας, καθόσον πολλοί από αυτούς αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, ενώ επείγει και η κάλυψη των εξόδων της αιτούσας. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω θα πρέπει, απορριπτομένης της ενστάσεως καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος της αιτούσας που προέβαλε ο πληρεξούσιος δικηγόρος του τέταρτου καθ' ου, να γίνει η κρινόμενη αίτηση εν μέρει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη και να επιβληθεί σε βάρος του εν λόγω καθ' ου ένα μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε ως προς τον πρώτο καθ' ου, τη δεύτερη καθ' ης και την τρίτη καθ' ης η αίτηση

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση ως προς τον τέταρτο καθ' ου.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει ο τέταρτος καθ' ου στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο αναφερόμενο στο σκεπτικό κατάστημά του ως εξής: Α) για τα έτη 2009, 2010, 2011 και 2012 στο ποσό των εξακοσίων δεκαπέντε (615) ευρώ Β) για το χρονικό διάστημα από

1.1.2013 έως 19.11.2013 στο ποσό των εκατόν σαράντα ενός ευρώ και σαράντα πέντε (141,45) λεπτών του ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον τέταρτο καθ' ου να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της ανωτέρω καθορισθείσας αμοιβής και ειδικότερα το ποσό των τριακοσίων εβδομήντα οκτώ ευρώ και είκοσι δύο (378,22) λεπτών του ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον τέταρτο καθ' ου να παραδώσει προσωρινά στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε στο ως άνω κατάστημά του κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2009 έως 19.11.2013.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του τέταρτου καθ' ου ένα μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην στις 27 Δεκεμβρίου 2013 παρουσία και του Γραμματέα.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

